

MURROSVAIHEESSA

Kehityksensä ensimmäisessä vaiheessa Venäjän vallankumous antoi vallan imperialistiselle porvaristolle ja perusti tämän vallan rinnalle edustajien Neuvostot, joissa enemmistönä olivat pikkuporvarilliset demokraatit. Valankumouksen toinen vaihe (toukokuun 6 p.) poisti muodollisesti vallasta kyynillisen avomieliset imperialismin edustajat Miljukovin ja Gutshkovin sekä muutti tosiasiallisesti Neuvostojen enemmistöpuolueet hallituspuolueiksi. Meidän puolueemme on sekä ennen toukokuun 6 päivää että sen jälkeen pysynyt oppositiossa olevan vähemmistön asemassa. Tämä on ollut välttämätöntä, sillä me olemme internationalismin kannalla oleva sosialistisen proletariaatin puolue. Sosialistinen proletariaatti, jolla on imperialistisen sodan aikana internationalistinen asenne, ei voi olla olematta oppositiossa kaikkea sellaista valtaa vastaan, joka tätä sotaa käy, olkoon se sitten monarkki- tai tasavaltalaisvaltaa taikka puolustuskannalla olevien „socialistien” valtaa. Ja sosialistisen proletariaatin puolue kokoaa välttämättä ympärilleen yhä suurempia pitkitetyn sodan perikatoon saattamia väestöjoukkoja, jotka lakkaavat luottamasta imperialismin palvelun sitomiin „socialisteihin”, niin kuin ne aikaisemmin lakkasivat luottamasta ilmettyihin imperialisteihin. Sen vuoksi taistelu meidän puolueettamme vastaan alkoi heti vallankumouksen ensimmäisistä päivistä. Ja saipa proletariaatin puoluetta vastaan suunnattu herrojen kadettien ja plehanovilaisten taistelu miten halpamaisia ja inhottavia muotoja tahansa, sen perusolemus on selvä. Se on samaa taistelua, jota imperialistit ja scheidemannilaiset ovat käyneet Liebknehtiä ja

F. Adleria vastaan (molemmathan on julistettu Saksan „sosialistien” keskuslehdessä „mielipuoliksi”, puhumattaakaan porvarillisesta lehdistöstä, joka on julistanut nämä toverit suoraan Englannin hyväksi toimiviksi „pettureiksi”). Tätä taistelua käy *koko* porvarillinen yhteiskunta, *lukien siihen myös pikkuporvarilliset demokraatit*, olivatpa he kuinka räiskyvän vallankumouksellisia tahansa, se on taistelua sosialistista, internationalistista proletariaattia vastaan.

Venäjällä tämä taistelu on ehtinyt sille asteelle, kun imperialistit yrittävät tehdä — pikkuporvarillisten demokraattien johtajien, Tseretelien, Tshernovien y.m. käsin — äkillisellä ja ratkaisevalla iskulla lopun proletaarisen puolueen kasvavasta voimasta. Ja aiheeksi tämän ratkaisevan iskun antamiseen ministeri Tsereteli on ottanut vastavallankumousten jo monesti käyttämän keinon: *salaliitto-syytöksen*. Tämä syytös on vain tekosyy. Asian ytimenä on se, että pikkuporvarillisten demokraattien, jotka kulkevat Venäjän ja sen liittolaismaiden imperialistien talutusnuorassa, on välttämättä tehtävä kerta kaikkiaan loppu internationalisti-sosialisteista. He katsovat iskun antamiselle sopivan hetken tulleen. Kiihdyksissään, pelästyksissään, herrojensa piiskaa peläten he ovat päättäneet: nyt tai ei koskaan.

Sosialistisen proletariaatin ja meidän puolueemme tulee pysyä täysin kylmäverisenä, osoittaa mahdollisimman suurta mielenlujuutta ja valppautta: aloittakoot tulevat Cavaignacit³⁴ ensimmäisinä. Heidän tulostaanhan puolueemme varoitti jo konferenssissaan. Pietarin proletariaatti ei anna heille mahdollisuutta päästä vastuusta. Se tulee odottamaan kooten voimiaan ja valmistautuen antamaan vastaiskun *silloin*, kun nämä herrat rohkenevat siirtyä sanoista tekoihin.

„Pravda” № 80,
kesäkuun 26 (13) pnä 1917

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan